ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝΤΑΣ

(Ἡ «Ἀναμνήσεις» τοῦ Οὐΐλλιαμ Κέννεθ)

Οὐΐλλιαμ Κέννεθ εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς φύλακες τοὺς ὁποίους ἔχει τοποθετημένους, κατὰ μῆκος τοῦ Τάμεση, ὁ Δῆμος τοῦ Λονδίνου, γιὰ νὰ σώζουν τοὺς αὐτόχειρες ποὺ πέφτουνε στὸ ποτάμι γιὰ νὰ πνιγοῦνε. Κατὰ σύμπτωσιν δέ, τὸ «πόστο» του εἶνε ἡ περιοχὴ μεταξὺ τῆς γεφύρας Οὐεστμίνστερ καὶ τῆς γεφύρας Μπλάκφριαρς, τὴν ὁποία οἱ αὐτοκτονοῦντες προτιμοῦνε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη γιὰ τ' ἀπονενοημένα διαβήματά τους.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὁ Κέννεθ συμπλήρωσε τριαντατέντε χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ ἔξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σωτῆρος τῶν αὐτοκτονούντων καὶ, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, πολλοὶ Ἄγγλοι δημοσιογράφοι πήγανε νὰ τοῦ ζητήσουν ἀναμνήσεις ἀπ' τὴ ζωή του. Κι' ὁ καλοκάγαθος Οὐΐλλιαμ τοὺς διηγήθηκε τὰ ἑξῆς:

«Ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοδιωρίστηκα στὴ θέσι αὐτή, θυμοῦμαι ὅτι τὸ τμῆμα τοῦ Τάμεση, ποὺ βρίσκεται στὶς δυὸ γέφυρες, τοῦ Οὐεστμίνστερ καὶ τοῦ Μπλάκφριαρς, εἶνε ὁ μεγαλείτερος μαγνήτης γι' αὐτοὺς ποὺ σκοπεύουν ν' αὐτοκτονήσουν. Τόσο πολύ, ὥστε ὅλοι οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς, ὁσάκις στὰ ἔργα τους ἔχουν σκηνὴ αὐτοκτονίας, τὴν παρουσιάζουν νὰ γίνεται σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μέρος.

»Τόσες πολλὲς ἀπόπειρες αὐτοκτονίας ἔχω ἰδῆ, ὥστε τ' αὐτιά μου ἔχουν ἐξασκηθῆ τελείως νὰ ξεχωρίζουν τὸν χαρακτηριστικὸν ἐκεῖνο παφλασμό, ποὺ κάνει τὸ ἀνθρώπινο κορμί, ὅταν πέφτει στὸ νερό. Πολλὲς φορὲς οἱ φίλοι μου, γιὰ νὰ γελάσουνε μαζύ μου, ρίχνουν πάνω ἀπ' τὴ γέφυρα στὸ ποτάμι ἕνα σακκὶ γεμάτο χῶμα, ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο. Μὰ ἐγὼ δὲν γελιέμαι. Χωρὶς νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου νὰ ἰδῶ, καταλαβαίνω ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ἀνθρώπινο σῶμα...

»Ἐχω ἐξασκηθῆ τόσο πολύ, ὥστε ἀπὸ μακρινὰ ἀκόμη, πρὶν φτάσουνε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἀπ' τὶς κινήσεις τους, καταλαβαίνω ἐκείνους ποὺ πρόκειται ν' αὐτοκτονήσουν.

»Δὲν σᾶς κρύβω ὅτι ἡ δουλειά μου εἶνε διασκεδαστική, τοὐλάχιστον γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὴν κάνει τόσα χρόνια, κι' ἔχω γελάσει τόσο πολὺ στὴ ζωή μου, ὅσο δὲν θὰ γελοῦσα ὁποιαδήποτε ἄλλη δουλειά κι' ἂν ἔκανα. Τὸ μόνο δυσάρεστο εἶνε ἡ ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων, ἀχαριστία ποὺ φτάνει σ' ἀφάνταστο βαθμό. Τόσο μεγάλη εἶνε ἡ ἀχαριστία, ὥστε πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἀπ' τοὺς δέκα ἀνθρώπους ποὺ σώζω, οἱ πέντε ὄχι μόνο δὲν μοῦ λένε εὐχαριστῶ οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ οὔτε κι' οἱ πιὸ στενοὶ συγγενεῖς τους.

»Μιὰ φορὰ μάλιστα, μιὰ γυναῖκα, λίγο ἔλειψε νὰ μὲ παραδώσῃ στὴν ἀστυνομία, μιὰ ἑβδομάδα ἔπειτ' ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν ἔσωσα, ἐπειδὴ εἶχα τὴν περιέργεια νὰ ἐνδιαφερθῶ καὶ νὰ πάω νὰ ρωτήσω πῶς ἦταν ἡ κατάστασις της.

»Ἤτανε Κυριακὴ πρωί, λίγο πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶχε παρακολουθήσει τὴ λειτουργία στὸν καθεδρικὸ ναὸ τοῦ Σάουθγωρη καὶ, βγαίνοντας ἀπ' τὴν ἐκκλησία, τράβηξε κατευθεῖαν στὴ γέφυρα τοῦ Οὐεστμίνστερ κι' ἔπεσε μέσ' στὸ ποτάμι.

»Φυσικά, μόλις τὴν εἶδα, ἔσπευσα νὰ τὴν σώσω. Δηλόθενα τὴ βάρκα μου πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶχε πέσει καὶ σὲ κάποια στιγμὴ ποὺ τὸ σῶμα της βγῆκε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, τὴν ἔπιασα ἀπ' τὸ φόρεμα καὶ προσπάθησα νὰ τὴν τραβήξω ἐπάνω.

»Τότε ὅμως ἔγινε μιὰ πάλη ἄγρια μεταξύ μας. Ἐνῶ ἐγὼ, κρατῶντας τὴν ἀπ' τὰ φορέματα, τὴν τραβοῦσα ἔξω, ἐκείνη μὲ χτυποῦσε μὲ γροθιές, μὲ δάγκωνε καὶ μὲ γραντζούνιζε σὰν γάτα, μὲ τὰ νύχια. Ἡ πάλη ἐκείνη βάσταξε πολλὴν ὥρα, κ' ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μᾶς εἶχε παρασύρει μακρυά. Εἴχαμε περάσει τὴ γέφυρα τοῦ Τσάριγκ Κρός, τὴ γέφυρα τοῦ Βατερλώ, κ' ἄρχισα νὰ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ κατόρθωνα ποτὲ νὰ δαμάσω τὴν μανιασμένη ἐκείνη τίγρι καὶ νὰ τὴν σώσω. Χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπ' τὶς ἀποβάθρες τοῦ ποταμοῦ παρακολουθοῦσανε τὸ περίεργο θέαμα, κ' ἄκουγα τὰ ἐνθαρρυντικὰ ἐπιφωνήματά τους, καθὼς πηδοῦσα ἀπ' τὸ ἕνα μέρος τῆς βάρκας μου στὸ ἄλλο. Εἶχα καταλήξει νὰ ἐκλιπαρῶ τὴ γυναῖκα ἐκείνη νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ τὴν σώσω, σὰν νὰ παρακαλοῦσα γιὰ τὴν ἴδια μου ζωή. Ἀλλὰ σὲ κάθε παράκλησί μου, ἐκείνη ἀνρίεινε περισσότερο, μὲ χτυποῦσε μὲ μεγαλείτερη μανία καὶ μοῦ φώναζε πῶς δὲν εἶχα κανένα δικαίωμα νὰ τὴν ἐμποδίζω νὰ πεθάνῃ.

»Ἐπὶ τέλους, λίγο πρὶν φτάσουμε στὴ γέφυρα τοῦ Μπλάκφριαρς, κατόρθωσα νὰ τὴν ἀνεβάσω στὴ βάρκα μου, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε μισογεμίσει ἀπὸ νερό, καὶ τὴν ἔβγαλα στὴν ὄχθη.

»Τὴν ἑπόμενη Κυριακή, ἡμέρα ἀργίας γιὰ μένα, ἀπὸ περιέργεια κι' ἀπὸ συμπάθεια, πῆρα τὴ γυναῖκα μου καὶ πήγαμε νὰ ἰδοῦμε πῶς ἦταν ἡ αὐτόχειρ.

»Χτύπησα στὴν πόρτα, κι' ὅταν μᾶς ἄνοιξαν, μπήκαμε στὸ χόλ, ὅπου τὴν εἴδαμε καθισμένη ἀνάμεσα σ' ἕνα νεαρὸ κύριο καὶ σὲ δυὸ παιδάκια, τὸν σύζυγό της καὶ τὰ παιδιά της, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα. Ἐκείνη φάνηκε ἀπ' τὸ ὕψος της πὼς μ' ἀνεγνώρισε, ἀλλὰ ἀμέσως προσποιήθηκε τὴν ἀνήξερη.

»—Τί θέλετε; μ' ἐρώτησε.

»—Ἤρθα νὰ ρωτήσω πῶς εἴσαστε ὕστερ' ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἀπόπειρά σας.

»—Ποιά ἀπόπειρά μου; ἔκανε ἡ γυναῖκα ἐκείνη μὲ ὕφος ἐκπλήξεως. Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λέτε...

»—Προχθὲς τὴν Κυριακή... στὸ ποτάμι... δὲν θυμᾶσθε;

»—Ποιὸ ποτάμι;... Τί λέτε, κύριε;... Τὴν Κυριακὴ πῆγα στὴν ἐκκλησία κι' ἀποκεῖ ξαναγύρισα στὸ σπίτι μου.

»Καὶ ὅμως ἤμοιν βέβαιος πὼς ἤτανε ἐκείνη. Ἐκτὸς αὐτοῦ, τὴν διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ της μοῦ τὴν εἶχαν δώσει οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὴν εἶχαν μεταφέρει ἐκεῖ, ὅταν τὴν ἔβγαλα ἀπ' τὸ νερό.

»—Μὰ, κυρία μου, τῆς εἶπα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ θυμώσαστε.

»Τότε ἐκείνη, παρακάλεσε τὸν ἄνδρα της νὰ πάρῃ τὰ παιδιά καὶ νὰ βγῆ ἔξω, κ' ὅταν ἐμείναμε μόνοι, ἄρχισε νὰ μὲ βρίζῃ, νὰ μοῦ λέῃ ὅτι εἶμαι τρελλός, ὅτι δὲν ξέρω τί λέω, κ' ὅτι ἂν ἐνόμιζα πὼς μποροῦσα μὲ ψέμματα νὰ τὴν ἐκβιάσω, ἤμοιν γελασμένος.

»—Κυρία μου, τῆς ἀπάντησα, οὔτε νὰ σ' ἐκβιάσω ἦρθα, οὔτε ἤξερα πὼς θέλεις νὰ κρατήσῃς μυστικὴ τὴν ἀπόπειρά σου... Ἤρθα ἁπλῶς ἀπὸ περιέργεια νὰ ἰδῶ πῶς εἴσαστε κ' ἂν συνήλθατε ἀπ' τὸ μπάνιο σας! Καλημέρα σας!...

»Πῆρα τὴ γυναῖκα μου κ' ἔφυγα.

* * *

»Μὴ νομίσετε ὅτι ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἶνε μοναδική. Μιὰ φορὰ ἔσωσα τὴ ζωὴ μιᾶς νέας, τῆς ὁποίας ἡ μητέρα, ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες πῆγα νὰ ρωτήσω τί γίνεται, μοῦ εἶπε πὼς ἤμοιν μεθυσμένος κ' ὅτι ἡ κόρη της τὴν ἡμέρα τῆς ἀποπείρας δὲν εἶχε κάνει οὔτε βῆμα ἀπ' τὸ σπίτι της.

»Ἕνα πρωί, κάποιος ὑπάλληλος γαλακτοπωλείου, ποὺ γύριζε μὲ τὸ χειραμάξι του καὶ μοίραζε τὰ μποκάλια μὲ τὸ γάλα στοὺς πελάτες, ἀφοῦ τελείωσε τὴ διανομή του καὶ μάζεψε τὰ ἄδεια μποκάλια, παράτησε τὸ καροτσάκι του, ἀνέβηκε στὴ γέφυρα καὶ ρίχτηκε ὕστερα στὸ ποτάμι. Ἀλλὰ ἐγὼ ποὺ εἶχα ἀντιληφθῆ ἀπὸ πρὶν τὶς διαθέσεις του, ἔσπευσα νὰ τὸν σώσω.

»— Ἄφησέ με! μοῦ φώναξε μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπόγνωσι, ἐνῶ ἐπαλεύαμε, ἐγὼ νὰ τὸν γλυτώσω κ' αὐτὸς νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ μένα καὶ νὰ πνιγῆ. Ἄφησέ με νὰ πεθάνω! Ἔχασα τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ εἶχε ἀξία γιὰ μένα στὴ ζωή.

»—Καμμιὰ γυναῖκα θὰ εἶνε, τοῦ εἶπα γελῶντας.

»— Ναί. Μιὰ γυναῖκα σὰν ἄγγελος.

»— Κρῖμα, καϋμένε! Κι' ἐγὼ σὲ βεβαιώνω, ὅτι ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, οὔτε θὰ τὴν συλλογίζεσαι κἄν!

»Ἐν τῷ μεταξὺ μὲ τὴν κοιβέντα τὸν εἶχα ξεγελάσει, ὥστε νὰ χαλαρώσω τὴν ἀντίδρασί του καὶ τὸν ἀνέβασα στὴ βάρκα.

»Δὲν εἶχα γελαστῆ. Συνέβη καὶ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

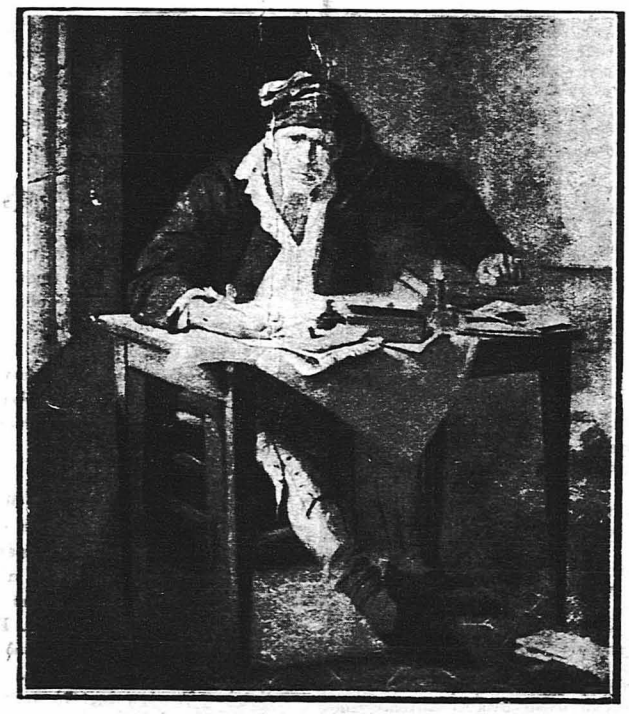

Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

(Τοῦ Δ. Λ. Σωμπές)

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΟΤΕ ὁ ψευτοεπιθεωρητής, δηλαδὴ ὁ Νάτ Μπούνκερ, ἔβγαλε ἀπ' τὴ μέσα τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του μιὰ κοληφὴ ταμπακιέρα, τὴν ἄνοιξε καὶ προσφέροντας τσιγάρο στὸν μετεμφιεσμένο ἀστυνομικό, τοῦ εἶπε:

— Πιστεύω νὰ καπνίζετε. Τὸ τσιγάρο αὐτὰ δὲν εἶνε ἄσχημα!

Ὁ Χόλμς, καταλαβαίνοντας τοὺς κόπους τοῦ μαγειρεύοντος, πῆρε μ' εὐγένεια τὸ τσιγάρο ποὺ τοῦ προσφέρανε, καὶ βάζοντάς το μέσα στὴν τσέπη του, εἶπε:

— Τὸ κρατάω γιὰ τὴν Κυριακή. Εἶνε μεροῦδάτο, διάβολε, καὶ φαίνεται μάλιστα ποὺ εἶνε τῆς Χαβάνας. Πρέπει νὰ τὸ καπνίσω μὲ τὴν ἡσυχία μου.

Ὁ μετεμφιεσμένος ἀστυνομικός, θὰ μποροῦσε θαμμάσια νὰ καπνίση τὸ τσιγάρο, ποὺ τοῦ προσέφερε ὁ ἐγγονὸς τοῦ Σόλαν Χίρς, ὑποπτεύθηκε ὅμως ὅτι ἴσως νὰ τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει ὁ διαβολο-Ἑβραῖος καὶ νὰ σκέφτηκε ὅτι προτιμότερο ἦταν νὰ τὸν ἀποκοιμίση μ' ἕνα τσιγάρο, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε ναρκωτικό, παρὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ.

—Λοιπόν, κύριε, εἶπε ὁ ψευτο-ἐπιθεωρητὴς στὸν ψευτοκυνηγό, ὅπως εἴπαμε, ἡ ὑπόθεσί σας θὰ κανονισθῆ μιὰ χαρά. Νομίζω ἄλλως τε πὼς δὲν χρειάζεται νὰ ἐφαρμόζη κανεὶς πάντα τοὺς κανονισμοὺς τῆς ὑπηρεσίας. Χρόνια κάνοντας αὐτὴ τὴν παληοδουλειὰ καὶ ξέροντας ἀπὸ κάτι τέτοια ἔκτακτα. Ἂν δὲν κάνανε καὶ τὰ στραβὰ μάτια, δὲν ξέρω τότε πῶς θὰ πίναμε καὶ κανένα οὐΐσκι!...

—Ναί, ναί! ἔκανε ὁ Μπούνκερ. Βλέπω ὅτι εἶσαι πρότης τάξεως ἄνθρωπος. Καὶ... κατιμὰ φορά, ἂν σμίξουμε, θὰ δῆς ὅτι δὲν εἶμαστε ἀπὸ κείνους ποὺ ξεχνᾶνε γρήγορα τοὺς φίλους τους!...

—Ὤ, βέβαια! Εἴσαστε ἀρχοντάνθρωποι, ἔχετε καλὴ καρδιά! Ἂν σμίξουμε, ὅπως εἴπατε, κατιμὰ φορά, νᾶσαστε σίγουροι ὅτι θὰ μείνετε ἐνθουσιασμένοι μαζί μου!... Θὰ διολογήσετε τότε κοὶ σεῖς, μαζὶ μ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅτι εἶμαι ὁ μόνος ποὺ μπορῶ, μὲ τὸ τίποτε, νὰ διοργανώσω ἕνα τριζοῦβερτο γλέντι.

—Ὄχι δά! εἶπε ὁ Φρεὶδ Ἀρσέ.

—Ἀ, κύριε, σᾶς βεβαιῶ ὅτι μὲ ἀδικεῖτε. Μὲ ἀδικεῖτε, κύριε, ὅσο μεγάλη φαντασία κι' ἂν ἔχετε. Ἀρκεῖ νὰ παρεμπεθῆτε σ' ἕνα μονάχα γλέντι ἀπὸ κεῖνα ποὺ διοργανόνω γιὰ τοὺς φίλους μου, καὶ θὰ ὁμολογήσετε ὅτι ἡ φαντασία σας βρίσκεται μακριὰ ἀπ' τὴν πραγματικότητα.

— Μὰ σεῖς εἴσαστε περίφημος! φώναξε ὁ Μπούνκερ.

—Εἶμαι, καὶ θὰ σᾶς τ' ἀποδείξω πολὺ γρήγορα!... Ἀκοῦτε;... Φτάνουμε!...

Πραγματικά, ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε νὰ λιγοστεύη τὴν ταχύτητά του τὸ τραῖνο καὶ νὰ σφυρίζη, εἰδοποιῶντας τὸ σταθμὸ γιὰ τὴν ἄφιξί του.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, σταμάτησε μπρὸς στὸ σταθμὸ κι' ἀκούστηκε ἡ δυνατὴ φωνὴ τοῦ ὑπαλλήλου:

—Οὐάτφορδ!... Οὐάτφορδ!

Ἀμέσως, ὁ ψευτο-ἐπιθεωρητὴς ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ βαγονιοῦ τῶν τριῶν κακούργων, λέγοντάς τους:

—Ὁρίστε, κύριοι!... Εἴμαστε στὸ Οὐάτφορδ. Θὰ πεταχτῶ μιὰ στιγμὴ νὰ σᾶς προμηθεύσω τὰ εἰσιτήρια ποὺ σᾶς χρειάζονται γιὰ τὸ... Ν ὄ ὕ γ κ α ι τ !' (δηλαδὴ τὶς φυλακές).

Μόλις πρόφερε τὸ ὄνομα τῶν περιφήμων αὐτῶν φυλακῶν τοῦ Λονδίνου ὁ Χόλμς, ἐσφύριξε δυνατά, εἰδοποιῶντας τοὺς συντρόφους του καὶ συγχρόνως τράβηξε τὰ δυό του ρεβόλβερ.

Οἱ κακοῦργοι τᾶχασαν. Ὁ δαιμόνιος ἀστυνομικός, προτείνοντας τὰ δυὸ ρεβόλβερ του καταπάνω τους, βροντοφώνησε:

—Μὴν κινηθῆτε! Εἶμαι ὁ Σέρλοκ Χόλμς!... Ψηλὰ τὰ χέρια!...

Ἐνῶ ὅμως οἱ δυὸ ἀπ' τὴν συντροφιὰ τῶν κακούργων μείνανε σὰν καρφωμένοι στὶς θέσεις τους, ὁ Φρεὶδ Ἀρσὲ πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα μικρὸ στιλέτο.

Βλέποντάς τον ὁ Σέρλοκ Χόλμς νὰ ἑτοιμάζεται νὰ ὁρμήση κατ' ἐπάνω του, τὸν σημάδεψε μὲ τὸ ρεβόλβερ ποὺ κρατοῦσε στὸ δεξὶ του χέρι, καὶ συγχρόνως τοῦ φώναξε ἄγρια:

—Πίσω ἄθλιε!... Θὰ σοῦ τινάξω τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα, μὲ τὸ πρῶτο βῆμα ποὺ θὰ κάνης!...

Ὁ Φρεὶδ Ἀρσέ, βλέποντας τον ἀκατάβλητο ἀντίπαλό του ν' ἀγγίζη τὴν σκανδάλη τοῦ ὅπλου του γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὴν ἀπειλή του, προτίμησε νὰ γυτιηθῆ μὲ τὸ δηλητηριασμένο στιλέτο του. Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ἔχωσε τὸ στιλέτο στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς του, κι' ἔπεσε μπρούμυτα κάτω, μ' ἕνα δυνατὸ γδοῦπο. Ὁ κακοῦργος εἶχε τρυπήσει μόνος του τὴν δρομερὴ καρδιά του.

Ὁ Νάτ Μπούνκερ κι' ἡ μετεμφιεσμένη γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν ἦταν ἄλλη ἀπ' τὴν ἀοιδὸ Λυδία Φόρστερ, παραδόθηκανε, χωρὶς νὰ προβάλουν τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι, στὸν Χάρρυ Ταξὶν καὶ στὸν λόρδο Καίνμπορυ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐν τῷ μεταξὺ κατεμφθῆ.

Ἀμέσως ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀναποδογύρισε τὸ πτῶμα τοῦ Ἀρσέ, καὶ ψάχνοντας τὶς τσέπες του, βρῆκε τὶς πέντε χιλιάδες λίρες, καθὼς καὶ τὸ ρολόγι καὶ τὰ δαχτυλίδια τοῦ λόρδου.

Ἀλλὰ ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς δὲν ζητοῦσε κυρίως αὐτά. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιέφερε ἀφάνταστα, ἦταν τὸ «Γαλάζιο Διαμάντι». Μάταια ὅμως εἶχε ψάξει ὅλες τὶς τσέπες τοῦ κακούργου. Τὸ πολύτιμο κόσμημα, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε ὁρκιστῆ στὴ λαίδη Διάνα ὅτι θὰ τῆς τὸ παράδινε, ἔστω καὶ μὲ θυσία τῆς ζωῆς του, δὲν βρισκόταν πουθενά. Λοιπόν; Τί θὰ γινόταν; Θάχε πάλι καινούργιους ἀγῶνες γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ ἱστορικοῦ κοσμήματος τοῦ λόρδου Καίνμπορυ;

Ἡ ὑποψηφιότητα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς εἶχε ἐξαντληθῆ, καὶ θὰ σταματοῦσε τὸ ψάξιμο, ὅταν ἄξαφνα, γεμάτος χαρά, φώναξε:

—Ἐδῶ τοῦχει κρύψει! Τὸ βρῆκα!

Πραγματικά, ξηλώνοντας τὴ βάτα τοῦ σακκακιοῦ τοῦ κακούργου, ποὺ αὐτοκτόνησε, τράβηξε μιὰ μικρὴ σακκοῦλα, μέσα στὴν ὁποία ἦταν τὸ περίφημο «Γαλάζιο Διαμάντι».

Τότε ὁ ἀστυνομικός, πῆρε ἰδιαιτέρως τὸν λόρδο Καίνμπορυ, καὶ τοῦ εἶπε ποιός πραγματικὰ ἦταν ὁ μυστηριώδης κλέφτης τοῦ «Γαλάζιου Διαμαντιοῦ», πότε καὶ ὅς ποιό σημεῖο εἶχε σχέσεις ἡ λαίδη Διάνα μὲ τὸν Φρεὶδ Ἀρσὲ καὶ τὸν ἄτιμο ρόλο τοῦ κακούργου σ' ὁλόκληρη τὴν ὑπόθεσι.

—Κύριε Χόλμς, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπε ὁ λόρδος, μόλις ἔπαψε νὰ μιλᾶ ὁ μεγάλος ἀστυνομικός, ἔχω πεῖα πεποίθησι, ὅτι ἡ λαίδη εἶνε ἀθῶα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι μ' ἀγαπᾶ. Ὁμολογῶ μὲ συντριβή, ὅτι ἄδικα τὴν ὑποψιάστηκα πὼς μ' ἀπατοῦσε. Τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ τρέλλα, κι' ἡ ἀγάπη μου μ' ἔκανε νὰ γίνω ζηλότυπος. Θὰ τῆς ζητήσω συγγνώμη... Ναί, χίλιες φορὲς θὰ τῆς ζητήσω νὰ μὲ συγχωρήση. Μόλις φτάσουμε στὸ Λονδίνο, σὲ παρακαλῶ νὰ πᾶμε μαζὶ στὸ μέγαρό μου.

— Ὅπως θέλετε, ἀγαπητέ μου λόρδε. Θὰ εἶμαι πάντοτε στὴ διάθεσί σας σ' ὅ,τι κι' ἂν μὲ θελήσετε.

Ἐπῆγαν πράγματι στὸ σπίτι τοῦ λόρδου Καίνμπορυ, ὅπου ἡ λαίδη Διάνα τοὺς περίμενε μ' ἀγωνία. Ὁ λόρδος πῆρε τὴ γυναῖκα του στὴν ἀγκαλιά του, τῆς ἐξήγησε τὰ πάντα, τῆς διηγήθηκε τὴν τελευταία του περιπέτεια καὶ τῆς ζήτησε συγγνώμην.

Ἡ λαίδη Διάνα, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της μὲ τρυφερότητα καὶ λατρεία.

Κατόπιν γύρισε στὸ Χόλμς καὶ τὸν εὐχαρίστησε θερμὰ γιὰ ὅσα ἔκαμε γι' αὐτὴν καὶ τὸ σύζυγό της...

— Μιλαδῆ, δὲν ἔκαμα παρὰ μόνον τὸ καθῆκον μου, ἀπάντησε ὁ Χόλμς.

. . . . . .

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τῆς ὑποθέσεως τοῦ «Γαλάζιου Διαμαντιοῦ».

Εἶνε περιττὸν, βέβαια, νὰ προσθέσουμε, ὅτι ὁ λόρδος ἀντήμειψε γενναῖα τὶς ὑπηρεσίες τοῦ Σέρλοκ Χόλμς καὶ τοῦ Χάρρυ Ταξίν.

Ἡ δίκη τῶν δυὸ κακούργων ἔγινε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Ὁ Νάτ Μπούνκερ καταδικάστηκε σὲ πέντε χρόνων καταναγκαστικὰ ἔργα κι' ἡ Λυδία Φόρστερ σὲ δυὸ χρόνων φυλάκισι.

Πρέπει ἀκόμα νὰ σᾶς πληροφορήσουμε, ὅτι ἀπ' τὴν ἡμέρα τῶν τραγικῶν γεγονότων τοῦ τοῦννελ, ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἦταν τακτικὸς προσκαλεσμένος στὸ μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο τοῦ λόρδου Πέρσυ Καίνμπορυ. Ἡ λαίδη Διάνα τὸν ὑποδεχόταν φορῶντας τὸ πολύτιμο κόσμημά της πάνω στὸ στῆθός της κι' ὁ δαιμόνιος ἀστυνομικὸς, ἔχοντας τὸ δικαίωμα νὰ χαριτολογῆ μαζί της, τὴν φώναζε: «Ἡ κυρία μὲ τὸ γαλάζιο διαμάντι»!...

ΤΕΛΟΣ

μ' ἐκεῖνον, ὅ,τι καὶ μὲ τοὺς ἄλλους. Ὅσοι ἀποπειρῶνται ν' αὐτοκτονήσουν γιὰ ἐρωτικοὺς λόγους, ἂν τοὺς προλάβει κανεὶς καὶ τοὺς σώσει, θεραπεύονται αὐτομάτως ἀπ' τὸν ἔρωτά τους... Ἔτσι συνέβη καὶ μὲ τὸν νεαρὸ γαλατᾶ. Σὲ δυὸ ἑβδομάδες εἶχε ξεχάσει κιόλας τὴν γυναῖκα ποὺ ἦταν αἰτία τῆς ἀποπείρας του, καὶ ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ μῆνες εἶχε παντρευτῆ μὲ μιὰ ἄλλη.

»Ἡ τραγικότερη ἐποχὴ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, κατέλῃξε ὁ Οὐίλλιαμ Κέννεθ, ἦταν ἡ περίοδος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Δὲν περνοῦσε ἑβδομάδα ποὺ νὰ μὴν πέσουν στὸ ποτάμι δυὸ-τρία ἄτομα, γυναῖκες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σύζυγοι ἢ μητέρες πολεμιστῶν ποὺ εἶχαν σκοτωθῆ...»

Στὸ προσεχὲς φύλλο:

«ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ»

Μιὰ ἀπ' τὶς δραματικώτερες περιπέτειες τοῦ Σέρλοκ Χόλμς